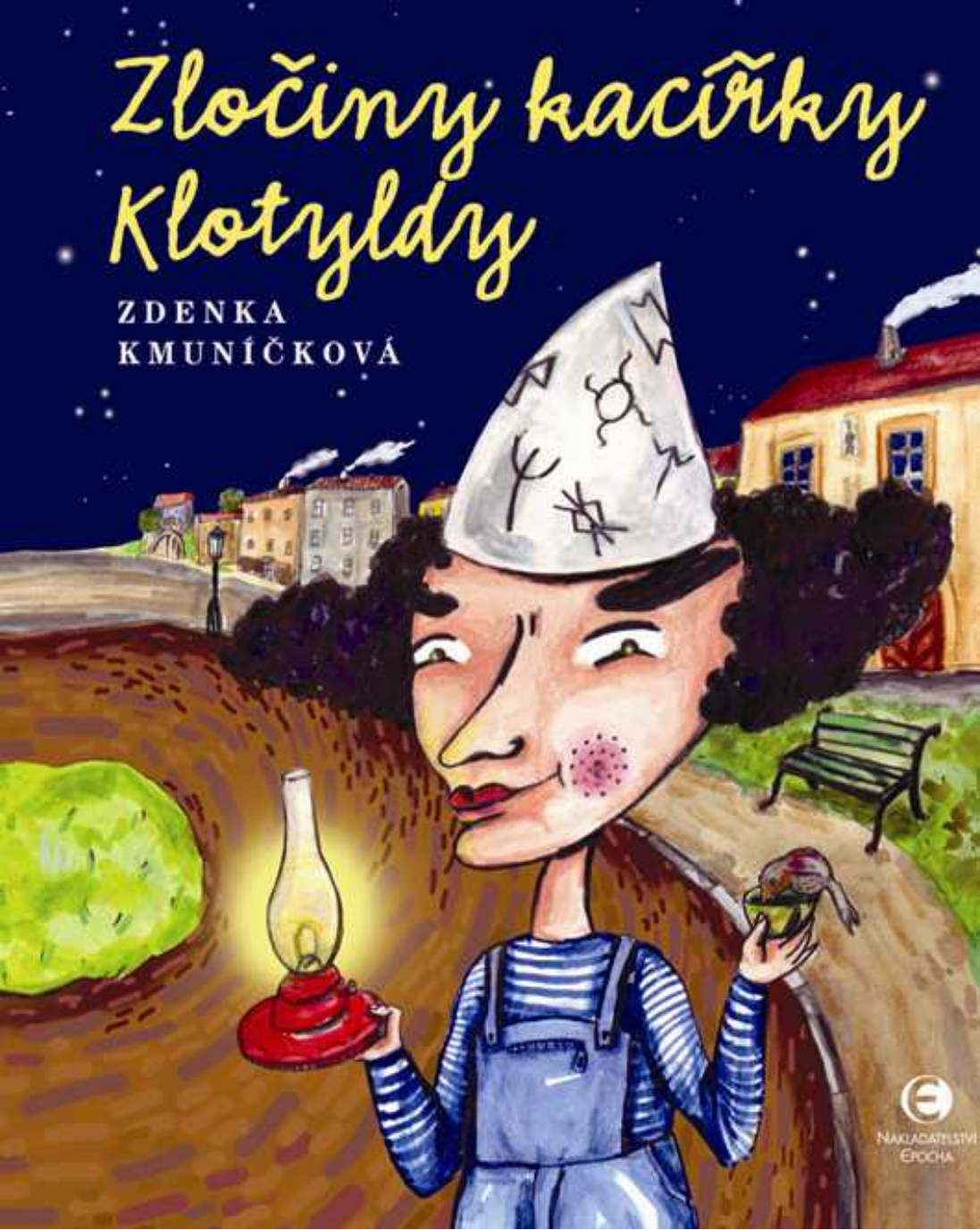
Zločiny kacířky Klotyldy

ZDENKA KMUNÍČKOVÁ

NAKLADATELSTVÍ EPOCHA

Zločiny kacířky Klotyldy

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

ZDENKA KMUNÍČKOVÁ

Zločiny kacířky Klotyldy

NAKLADATELSTVÍ EPOCHA

Copyright © Zdenka Kmuníčková, 2010
Cover art & Illustrations © Bára Čechová, 2010
Cover & Layout © Zbyněk Hraba, 2010
Czech Edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2010

ISBN 978-80-7425-043-9

Věnováno těm,
jejichž duši
život nešetří.

Poděkování

Děkuji paní Janě Kalíškové za její všestrannou pomoc
při veškeré mé činnosti.

Děkuji své rodině za zázemí, jež mně s pochopením poskytuje.

Jsem velice vděčná výtvarnici MgA. Barboře Čechové
za její půvabné obrazové spolutvoření této knížky
a panu Zbyňku Hrabovi za její vnímavě vtipnou celkovou podobu.

Nakonec, leč v první řadě, děkuji Nakladatelství Epocha,
panu řediteli Zdeňku Pobudovi a paní šéfredaktorce Pavlíně Kajnarové
za porozumění a odvahu, s níž se ujali tohoto mého poklesku.

Předmluva

Mnoho lidí má nejrůznější nepříjemné pocity. Občas značně bolestně prožívají některé události, které je v životě potkávají. Intenzita jejich strádání je rozličná, někdy velmi výrazná. Každá taková chvíle poškozuje jejich zdraví duševní i tělesné. Potřebují pomoci k tomu, aby takových chvil měli co nejméně. Každému člověku je třeba podávat pomocnou ruku jiným způsobem a tak, aby časem dokázal pomáhat sám sobě.

Odedávna je na světě bohatá úroda moudrosti. Sbírám náhodně, neuměle a v pokoře její zrnka. Snažím se z nich uhníst sousta chleba. Těm, kdož přicházejí, je nabízím se solí. Podle jedné pohádky je solí života láska. Děkuju všem příchozím, neboť i od nich získávám zrnka moudrosti i soli. Někteří vyslovili přání, aby si to skrovné pohoštění mohli i přečíst. Tak jsem je napsala. Nechť někomu chutná, nechť někomu nechutná. Mít svou chuť je výsadou všeho tvorstva. Chraňme si ji.

Zdenka Kmuníčková

prolog

Seznámila jsem se s ní nedávno. Jednou jsem na můstku přes Čertovku házela kamínky do hry světla na vodě. Vedle mne se ozval hlas: „Víš, co to vlastně děláš?“

Trhla jsem sebou a pohlédla do rozesmátých a současně pichlavých očí Žínky. „Ty jsi bludička, tady odtud?“

„Jsem tady odtud, ale nejsem bludička. Jsem kacířka.“

Mírně jsem žasla. „Co to je být kacířka?“

Už měla rozesmátý celý obličej. „To se díváš a když dobře vidíš, potom třeba něco říkáš.“ Nebylo mi to jasné: „Hm a děláš něco mimo to?“

Trochu zvážněla: „Uklízím, tak, jak si kdo řekne.“ Věděla jsem, že nemám ráda kacířky, uklízela jsem si většinou sama, takže jsem se chtěla zdvořile rozloučit. Jenže žínka mi přátelsky sdělila:

„A jmenuju se Klotylda. Nechceš, abych ti někdy přišla něco říct?“

Nechtěla jsem, ale ke svému překvapení jsem rozpačitě souhlasila: „Tak jo, třeba…“

Tak se stalo, že Klotylda za mnou přicházela a něco mi říkala. Někdy mi to velice vadilo.

Pohrdání darem

Z nebe tečou provázky šedé vody, jednotvárně po všem capkají a škodolibě mi vemlouvají mrzutý, zamračený nápěv.

Vrznou dveře a na prahu stojí Klotylda. Teče z ní, v očích má smích a čiší z ní radost. „Nemáš trošku teplého čaje?“

„Mám, ale mohla bys mi říct, z čeho se tak raduješ?“

Klotylda srká s lahodou, mně právě teď nepochopitelnou, čaj. „Vždyť je mi tak hezky, tak přemýšlivě, utišeně.“ Po chvilce překvapeného naštvání jsem stržena jejími světýlky v očích a pokouším se, aby mi bylo taky tak přemýšlivě, utišeně a hezky. Nejde to. „Klo… (nelíbí se mi její jméno a nechce se mi vyslovit je celé) Klo, proč mi to nejde?“

Laskavě se na mne dívá: „Protože odmítáš pohrdlivě to, co ti tyhle chvíle přinášejí darem; tvrdohlavě si vydupáváš, co se ti právě pro dnešek zachtělo – modro, slunce, sucho. Není ti to nic platné, viď?“ Hladí mě pohledem a mizí. Se slzami v očích bouchám do stolu: „Já si přece nic nevydupávám, ty Klotyldo!“